

Az emberek szeretete is segítette legyőzni a vírust

KISKUNHALAS Az itthoni ismerősök mellett Lengyelországból, a krakkói főkonzulátusról is jókívánságokat küldtek, de még Rómában is miséztek Kuris István László kiskunhalasi alpolgármesterért, aki több mint három hétig feküdt a helyi mobil járványkórházban, ahol koronavírus-fertőzéssel és annak szövődményeivel ápolták.

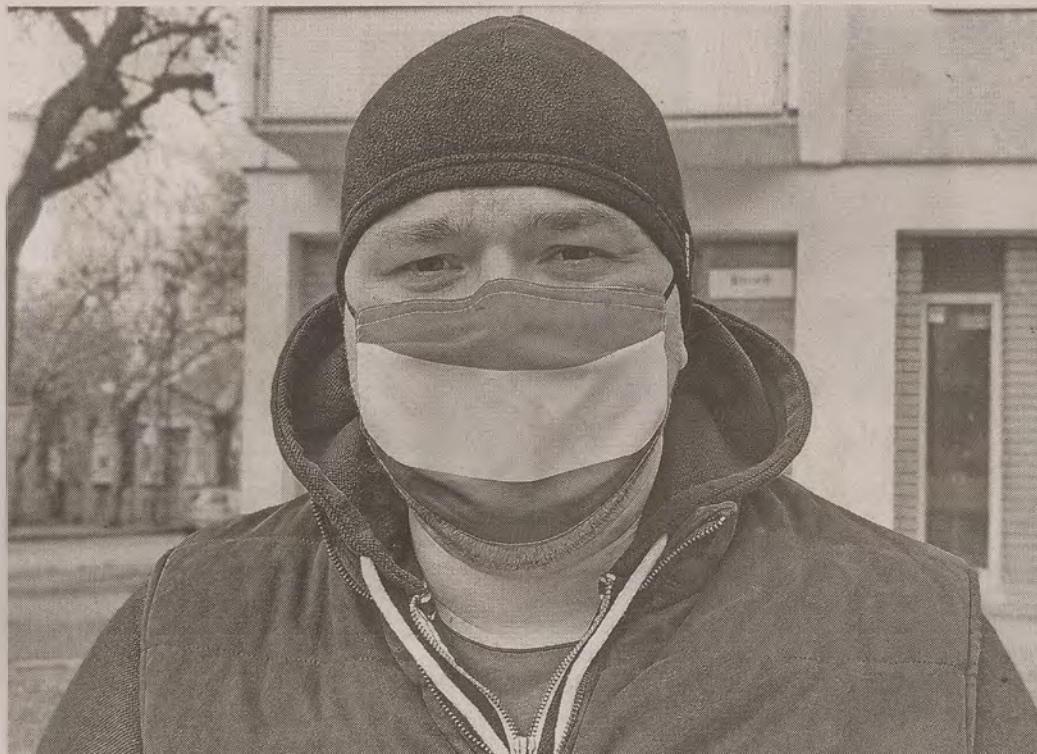
Pozsgai Ákos
akos.pozsgai@mediaworks.hu

– Mikor és milyen tünetekkel került a járványkórházba?

– Végig ragaszkodtam és komolyan vettem a szabályok betartását, a vitaminkat pótoltam, de a vírus pofonja úgy talált el, hogy az első tünetek, gyengeség, fáradtság, amelyek február 7-én jelentkeztek, nagyon rövid idő alatt ágynak döntöttek. Az erő fogyott, a láz nem csökkent 40 Celsius-fok alá, majd már a levegőm annyira kevés lett, hogy a kapkodó levegővétel sem volt elég. Orvosszakmai segítséget kérve kaptam az egyértelmű választ, azonnal kell a kórházi kezelés.

– Milyen kezelésre volt szüksége?

– Az oxigénpótlás mindjárt a kórházi felvételem után elkezdődött és egészen a huszadik napig volt rá szükség, és a Favipiravir tablettás gyógyszeres kezeléssel kezdődött a vírus visszaszorítása, mint valamennyi esetben. Viszont ezt az orvosokkal történt egyeztetés után, már az első laboreredmények ismeretében vénás kezelésre kellett váltani. A fellépő és erősödő tüdőgyulladást további vénás antibiotikumokkal kezelték. Összesen 24 napot kellett a járványkórházban töltenem. Ma már itthon vagyok és lényegesen jobb állapotban, de még nagyon gyengén, lassan halad a lábadozás, tüdőgondozás vár rám, biza-

Még Rómában is miséztek Kuris István László kiskunhalasi alpolgármesterért

A szerző felvétele

További izgalmas hírekért
látogasson el ide:

BAON.hu

kodom a javuló eredményekben. A tavaszi szünet után nagyon szeretnék újra tanítani, kántori szolgálatomat folytatni, de talán ez lesz a legküzdelmesebb feladat számomra, hiszen egy rövidebb beszélgetéshez is kevés ma még a levegőm, nemhogy három vasárnapi szentmisén vezetni a közösségi énekeket.

– Hogy élte meg a benti körülményeket? A közösségi oldalon egy korábbi bejegyzésében katasztrófafilm-forgatáshoz hasonlította az ottani jeleneteket, azzal a különbséggel, hogy ott, akkor nem lehetett kilépni a történetből.

– Bizonyos szempontból nagyon szürreális volt az egész, akik nem jártak még bent, fogalmuk nem lehet arról, hogy mi zajlik. Olyan kórteremben feküdtem, ahol valamennyiünknek pluszoxigénre, szinte állan-

dó monitoros megfigyelésre volt szükségünk. A vizsgálatok többségét mobil eszközzel, a betegek ágyánál végezték, de voltak olyan vizsgálatok, ami egy másik épületrészben volt, ott drámai a helyzet. Az ágyak mellett folyamatos a jelenlét, nagyon magas fokú készültségben vannak az orvosok és az ápolók, sokszor másodpercek alatt kell életfontosságú döntéseket meghozni. Valóban, mintha az akciófilmekben vizionált katasztrófa-jelenetek közé csöppent volna az ember, annyi különbséggel, hogy az itt lévők nem kapcsolhatnák át egy másik csatornára a távirányítóval.

– Az úgynevezett Covid-szkeptikusok, illetve a vírus-tagadók az egyre romló járványügyi adatok ellenére továbbra is kétségbe vonják ezt a drámai helyzetet. Hovábbá, vannak, akik egyenesen

azt állítják, hogy üresen állnak ezek a járványkórházak.

– Az elmúlt egy hónap után, alázattal kérem őket, hogy jobban vigyázzanak egymásra. Ha minden egyéni és közösségi óvintézkedés maradéktalanul be lenne tartva, az életéért küzdő egészségügyi dolgozók terhe a betegek számával arányosan csökkenne, a kényszerűen meghozott korlátozó intézkedések pedig hamarabb megszűnhetnének, és élhetnének a normális életünket. Ebben közös a célunk, jó lenne, ha az előrehaladás is közös lenne.

– Az ápolóknak és az orvosoknak mit üzenne?

– Hála. A legrövidebb, de egyben a legkifejezőbb és legértelmesebb szó is arra, amit az elmúlt, hosszúnak tűnő hetek után írni tudok az egészségügyi dolgozóknak. Jó, lehet, bármennyire is nagy po-

font kaptam a koronavírusról, de én csak a katasztrófa előszobájáig jutottam, úgy tudunk leginkább köszönetet mondani nekik, ha a magunk és az ő érdekükben betartjuk a szükséges óvintézkedéseket, hogy kevesebb legyen a munkájuk.

– A gyógyulásában fontos szerepet játszott a hite is, több érdekes egybeesésről is írt a bejegyzéseiben.

– Megindító érzés volt számomra az a végtelen szeretet és aggodás, ami megnyilvánult felém, a családtagok, itthoni ismerősök mellett Lengyelországból és a boroszlói konzulátusról, majd Rómából is jött az üzenet, hogy a gyógyulásomért miséznek, és amikor a számomra legfontosabb azzal ajándékoztak meg, hogy felgyógyulva eljuthatok majd Pio atya sírjához, nagy erőt adott. Nem feledem azt a szinte napra pontosan öt évvel ezelőtti utamat sem, amikor Ferenc pápával találkozhattam a Vatikánban, majd Szent II. János Pál sírjához is imakérésekkel ereszkedtünk térdre. Ferenc pápa 2016. március 12-én tízezrek jelenlétében imádkozott egy kiskunhalasi pedagógus kolléganóm gyógyulásáért, akinek a fényképét a Szent Péter téren adtam át a szentatya kezébe. Most a kolléganóm imádkozott értem. Egy másik nagyon kedves ismerős család „babaváró projektjét” vihettük akkor Rómába a néhai pápa sírjához kérekként, a megszületett kisfiú azóta óvodás lett, és Messengeren kaptam a szüleitől egy jobbulást kívánó intergetős fotót róla, ami felülmúlhatatlan erőt adó volt. Hazatérésem után pedig érkezett az örömhír: Ferenc pápa várhatóan még az idén Magyarországra látogat. Ezek mind olyan jelek voltak, hogy igyekeznem kell a felépüléssel, hogy szeptemberben, már jó erőben ott lehessen a vele való újbóli találkozáson.